

Dosarul nr. 2ra-526/19

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani) G. Cazacu

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Alexandru Canja în
interesele Companiei de Asigurări „Asterra Grup” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Compania de Asigurări „Astera Grup” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu
Răspundere Limitată „Transkraft Autoline”, intervenienți accesorii Compania de
Asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni și Vitalie
Golban, cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și
compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 și deciziei suplimentare din 19
decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 11 ianuarie 2018 CA „Asterra Grup” SA a depus cerere de chemare în
judecată, împotriva SRL „Transkraft Autoline”, intervenient accesoriu Vitalie
Golban, solicitând încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare în sumă
de 10 950 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 329 de lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 17 octombrie 2017 a avut loc accidentul
rutier cu participarea autovehiculului de model MAN TGX 18.440 cu n/î xxxxx,
condus de către Vitalie Golban și automobilul de model Dacia Logan cu n/î xxxxx,
condus de Victor Bercari.

În conformitate cu procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI03
939352 din 17 octombrie 2017, vinovat de comiterea accidentului rutier sus-indicat
a fost recunoscut Vitalie Golban.

Deoarece automobilul Dacia Logan cu n/î xxxxx, la data producerii
accidentului, era asigurat cu poliță de asigurare facultativă seria CS nr. 398/17 din
29 septembrie 2017, CA „Asterra Grup” SA a intentat dosarul de daune CASCO
nr.8065/10/17/C.

În conformitate cu actele lucrărilor efectuate și facturile fiscale emise de către unitatea de specialitate SRL „Lavit”, costul reparației automobilului de model Dacia Logan cu n/î xxxxx a constituit 10 950 de lei.

În baza deciziei cu privire la stabilirea și modalitatea de achitare a despăgubirilor de asigurare, CA „Asterra Grup” SA a achitat unității de specialitate SRL „Lavit” suma de 10 950 de lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr.327 din 14 noiembrie 2017.

Reieșind din faptul că la momentul producerii accidentului rutier autovehiculul de model MAN TGX 18.440 cu n/î xxxxx, era asigurat prin polița de asigurare RCAI-003508079 de către CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA, în conformitate cu art. 1329 din Codul civil și, respectiv, în baza art. 22 alin. (13) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006, față de companie a fost înaintată o reclamație prin care s-a solicitat achitarea benevolă a despăgubirii de asigurare.

CA „Donaris Viena Insurance Group” SA, ca răspuns, a expediat în adresa CA „Asterra Grup” SA, Dispoziția nr. RCAI 1153_2017 din 13 noiembrie 2017 prin care a refuzat achitarea despăgubirii de asigurare în baza poliței de asigurare RCAI-003508079 din motiv că autovehiculul de model MAN TGX 18.440 cu n/î xxxxx a fost asigurat de către Ivan Boghean, ca persoană fizică, însă la momentul accidentului rutier, autovehiculul se afla în posesia companiei SRL „Transkraft Autoline”, fiind condus de către Vitalie Golban, în calitate de angajat al companiei, fapt confirmat prin foaia de parcurs, precum și din informația indicată în procesul-verbal cu privire la contravenție MAI03 939352 din 17 octombrie 2017.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 8 din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 și în conformitate cu art. 1403 din Codul civil, CA „Asterra Grup” SA a expediat în adresa companiei SRL „Transkraft Autoline”, în calitate de posesor al vehiculului de model MAN TGX 18.440 cu n/î xxxxx, o reclamație privind restituirea sumei de 10 950 de lei, care, însă, a rămas fără răspuns.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată în baza prevederilor art. 1329, 1403, 1415 din Codul civil și Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006.

Prin încheierea din 23 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, în calitate de intervenient accesoriu, în proces s-a atras CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA.

Prin hotărârea din 19 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată depusă de CA „Asterra Grup” SA împotriva SRL „Transkraft Autoline”, intervenienți accesorii CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA și Vitalie Golban, s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat de la CA „Asterra Grup” SA în beneficiul SRL „Transkraft Autoline”, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, suma de 4 000 lei.

La 6 august 2018, avocatul Canja Alexandru în interesele CA „Asterra Grup” SA, a declarat apel împotriva hotărârii din 19 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Canja Alexandru în interesele CA „Asterra Grup” și s-a menținut hotărârea din 19 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia suplimentară din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea depusă de avocatul Cristina Ermurachi în interesele SRL „Transkraft-Autoline”, cu privire la emiterea unei decizii suplimentare.

S-a emis decizia suplimentară la decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

S-a încasat de la CA „Asterra Grup” SA în beneficiul SRL „Transkraft Autoline”, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, suma de 4 000 lei.

La 31 ianuarie 2018, avocatul Canja Alexandru în interesele CA „Asterra Grup” a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 28 noiembrie 2018 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, a invocat că instanța de apel nu a aplicat normele legale relevante cauzei, interpretând eronat și aplicând greșit normele legale.

Astfel, consideră că instanța de apel greșit a interpretat și a aplicat argumente declarative și care nu au fost probate de către intimat în susținerea faptului, că automobilul de model MAN TGX 18.440 cu n/î xxxxx a fost asigurat corespunzător de către persoana juridică, deoarece actele anexate în cadrul ședinței de judecată la Curtea de Apel Chișinău și eliberate de către CA „Asterra Grup” SA și CA „Donaris Vienna Insurance Crnup” SA au demonstrat că costul poliței de asigurare conform informației din Sistemul Automatizat de Stat RCA Data, la 10 octombrie 2017 pentru persoane fizice constituie suma de 1 580,04 lei, iar pentru persoane juridice, adică pentru compania SRL „Transkraft Autoline” suma poliței de asigurare constituie suma de 4 825,80 lei.

Prin referința din 12 martie 2019, CA „Donaris Vienna Insurance Crnup” SA a indicat că consideră argumentele recursului CA „Asterra Grup” întemeiate, or instanțele ierarhic inferioare de judecată au interpretat eronat legea și au apreciat greșit probele.

La 18 martie 2019, SRL „Transkraft Autoline”, prin intermediul avocatului Cristina Ermurachi, a depus referință la cererea de recurs, solicitând declararea acestuia ca fiind inadmisibil și încasarea sumei de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli suportate în instanța de recurs, pentru asistență juridică.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la 17 decembrie 2018, însă la materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a acesteia.

Totodată, în cererea de recurs s-a indicat că recurentul a luat cunoștință cu aceasta la 14 decembrie 2018.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul înaintat la 31 ianuarie 2019, este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea

despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale

procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Alexandru Canja în interesele CA „Asterra Grup” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

Totodată, Colegiul reține că în conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art. 90 lit. i) din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte cheltuielile de asistență juridică.

Art. 63 alin. (1), (2) și (4) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260-XV din 19 iulie 2002, prevede că, munca avocatului este remunerată din contul onorariilor primite de la persoanele fizice și juridice.

Mărimea onorariului se stabilește prin acordul părților și nu poate fi schimbată de autoritățile publice sau de instanța de judecată.

Cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenței juridice la apărarea drepturilor și intereselor lui legitime în cauzele penale, civile și administrative urmează a fi compensate integral și proporțional cerințelor admise (respinse) de partea adversă.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.

Conform art. 96 alin. (1) și (1¹) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În concret, la caz, Colegiul subliniază că între SRL „Transkraft Autoline” și avocatul Cristina Ermurachi a fost încheiat Contractul de asistență juridică nr. 166 din 12 februarie 2018, pentru ca ultima să reprezinte interesele SRL „Transkraft Autoline” în instanța de judecată, în prezenta cauză (f.d.67-69), fiind întocmit mandatul Seria MA nr. 0948625 (f.d. 36).

Prin Acordul nr. 2 din 11 martie 2019 la Contractul de asistență juridică nr. 166 din 12 februarie 2018, părțile au convenit ca avocatul Cristina Ermurachi să reprezinte interesele SRL „Transkraft Autoline” și în instanța de recurs (f.d 221)

Conform extrasului de cont al CA „Ermurachi Cristina”, anexat la referința depusă, SRL „Transkraft Autoline”, a achitat avocatului Cristina Ermurachi, pentru asistența juridică, suma de 2 000 lei (f.222).

Astfel, reieșind din normele legale menționate, Colegiul consideră necesar de a încasa de la recurentul - reclamant CA „Asterra Grup” SA”, care a pierdut procesul, în beneficiul intimatului-pârât SRL „Transkraft Autoline”, suma de 2 000 lei, plătită de ultima în calitate de onorariu pentru asistența juridică contractată.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Alexandru Canja în interesele Companiei de Asigurări „Asterra Grup” Societate pe Acțiuni.

Se încasează de la Compania de Asigurări „Asterra Grup” Societate pe Acțiuni în beneficiul SRL „Transkraft Autoline” suma de 2 000 (două mii) de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari